





врешті, і не головне, проблема забезпечення у зв'язку з женьєвським протоколом і проєктами різних гарантійних пактів.

Влучно напам'ятає англійський *Sunday Times*, що коли б обидва дипломати могли піти лише за власним враженням, а не потребували рахуватися з опінією у своїх країнах, тоді згода наступила б швидко. Найісківнішим а коментарі преси є для нас голос льондонського „Обсервера“:

„Велика Британія хоче спершу зтихомирити Францію, потім здати собі добру волю Німеччині і врівняти її кривди, врешті поцірити основу забезпечення загальною гармонією в Європі... Коли дадуть Франції гарантійний пакт на Західну Європу, чи вона буде вдоволенна? Надмірна підмога Франції в користь Польщі була наслідком недостатчі якоїсьбудь умови у цьому пункті. Нині, коли пропонують Франції пакт — основа французької політики захиститься. Англія, Франція та Німеччина мають спільний інтерес в існуванні одного і єдиного Західного пакту, згідного з реальніми статтями Версайського договору щодо латвійського коридору і на Горішнім Шлеську. Польща завдячує свою самостійність Англії та Франції. Французький дипломатії вона завдячує приблизне становище, яке нині займає. Чи вона хоче загородити шлях трьом великим державам, що шукають *modus vivendi*? Чи може Франція принає, що безпека, основана на порозумінні великих західно-європейських держав, має більше сили як слабкість, надута польським вітром? Ось із яким запитом звернувся Чемберлен до Еріо. Від відповіді на це залежатиме в декількі міри доля Англії, Франції та Німеччини“.

Розмова мусіла бути нелегка, коли її відкладено на поворот по Женеві і коли над основними пунктами реального її здійснення пічуться наради, що тріають тижні та місяці. Літа Нашій буде першим ковалом, на якому будуть обтесувати різкі канти державних суперечностей, несприятливі для дипломатів, що покищо прикидаються вдоволеними зі своїх потайних балажок.

Пам'ятаймо: Рідна Школа — це на родня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

## Шкільний плебісцит.

Поліція б'є людей за шкільні декларації!

В селі Звенигород повіт Бобрка займався справою шкільних декларацій український інвалід Андрій Паньчиняк. Коли інвалід вийшов в перших днях березня до Львова аголосився до його батька господаря в Звенигороді командант постерунку державної поліції в Звенигороді Вапальські і почав допитуватися за Андрієм. Коли побачив, що в хаті є тільки молодший брат Андрія, 16-літній хлопець Семен Паньчиняк, взяв його на допити вигнавши батька з хати. Допити відбувалися в цей спосіб, що командант бив хлопця кулаками і ремнем, так, що крик катованого хлопця було чути на вулицю. Коли командант довідався, що шкільною справою займався не він, а його брат Андрій, перестав його бити, але під адресою Андрія заявив: „а tego dżdża kzywego — jak go do-tanę w swoje ręce to żywy nie wyjdzie“.

Той сам п. командант заборонив вітлові стверджувати власноручність підписів на шкільних деклараціях.

Ось на зразок подасмо одну з численних телеграм, якими наші селяне, що ніде не дають за вигране, намагаються пошукати справедливості.

## КОСТЮМИ АНГЛІЙСЬКІ

Львів, пл. Маріївська ч. 10.  
Станіслава Вронського Сина

Warszawa Minister Turat Wolf gminy Krasiec Dupleńskiego powiatu dla zwierzchnictwa poddał deklaracji wymaga formalnych metryk dzieci robi trudność zwleka prosiw dochońdzenia na miejscu.  
Włodanien Kozina Olljowski Berliniec“.

Наші останні відомості стверджують, що сам Більшу повині подібних протизаконних зловживань.

## Наслідки celibатщини.

Виступлення тьох лавших роніа зі станиціславської духовної семінарії.

Ведена per fas et nefas пропаганда принусового celibату серед питомців наших духовних семінарій та терор семінаріальних властей і деяких єпископів починає виділятися в досить різких протестантських виступах, які не ворожать добра нашій церковній справі. Однодушний протест всього українського громадянства і різко негативне до ультрамонтанських заміслів аладик ставились майже всього духовенства вінається протестом тих, на яких властники з подиву гідною впертістю виконують свої віскісії.

Дня 5. п. м. а перемиської духовної семінарії виступили два перші роки, домагаючись привернення прав української-католицького духовенства, головню вільного вибору жентьби або безжентьби. Вже тоді висловили ми погляд, що на Перемішлі не скінчиться. І справді тижень пізнійше, дня 11. п. м. виступили з духовної семінарії, а твердині celibатщини три перші роки (1, 2 і 3-тій). В середу (11 п. м. в 10 год. ранку богослови тьох перших років влучили о. віцекаторові Слезюкові за своїми підписами письмом, адресоване до єпископського Олінаріату, в якому зазначують, що celibат спрочинив болючий роздор між духовенством станиціславської дієцезії. Серед духовенства повстали два ворожі табори, які себе прилюдно обанувачують, не спинаючись перед аргументами, вятими з приватного життя, що викликує згіршення серед вірних. Celibat довів до того, що серед громадянства все більшої сили набирає клич „Los von Rom!“ а це тпориє податний ґрунт для сектантських агітаторів, які вже й розпочали інтензивну діяльність головню в станиціславській дієцезії.

Celibat поважно загрожує інтересам укр.-кат. церкви, створивши нездорову атмосферу всьляких підозрін і ненависті та не даючи спромози успішного ведення душпастирської праці.

Супроти цього — кажеться в письмі — „підписані питомці духовної семінарії в Станиціславській дієцезії, домагаючись від Всесвітнього і Високопресвященного Єпископського Олінаріату привернення нам ухвалених на львівському Синоді 1891 р. і Ап. Столицею затверджених прав, т. п. свободного вибору стану (безжентьного або жонатого) до часу, доки та справа не буде дефінітивно вирішена правно скликаним Синодом і то для всіх дієцезій нашої провінції. Обстоюючи права церкви і нашого духовенства, виступає 3. 2 і 1-й рік зі семінарії, не перестаючи бути кандидатми духовного стану. Верне-

## ФРАНЦУЗЬКІ КОСТЮМИ

МАГАЗИН ЖІНОЧОЇ КОНФЕКЦІЇ  
Станіслава Вронського Сина

мо в мури семінарії шойно тоді, коли будуть привернені права львівського Синоду з 1891 р. і коли будуть привернені до духовної семінарії всі товариші, що тепер опускають семінарію, якщо хочуть продовжувати теологічні студії“.

В семінарії лишилися тільки 4-й рік, який вже прийняв діаконські свячення.

Таким чином віддавна переводжений в Станицілавській celibат, а навіть — як здавалося — від 5-ти літ в повній основі утверджений, потерпів через крок станиціславського богословів основну поразку. Є це без огляду на дальші наслідки повна програма ініціаторів і пропагаторів celibатщини. Є це важкий гарматний вистріл, що поцілило і порушило міцну celibату твердиню в Станицілавській.

Знаємо думки й настрої нашого громадянства. Все воно майже без винятків стоїть на боці протестів проти примусового celibату. Так само на боці протестуючих стоїть загальне духовенство. Але не вистане симпатизувати з протестуючим рухом богословів. Треба ту симпатію проявити ділом. Як відомо, духовенство зобов'язалося

М. ВОЗНЯК.

## Шевченко й княжна Репніна.

Далі подав Афанасе-Чужбинський кілька вісток про невеличкий гурток панів, що опанували Шевченка у часі першої його подорожі на Україну. Як оповів Афанасе-Чужбинський, „цісний гурток розумних і благородних людей, головню гуманних, що користувалися загальною симпатією, належав до числа тих горічаних товаришів, котрі, чи то не находячи діяльності в тодішній середовищі, чи то не встигши вивалятися від молодечого розлуного життя, одилю роскші бачили в задоволенні похміллям і своєю девізою вбивали відому латвійську приповідку „in vino veritas“ (у вині правда). Ця слабкість, вибачувана в круах шляхти, що в тім часі заслугувала навіть на окрему похвалу й не шкодила нікому, все таки не перешкоджувала членам згаданого гуртка бути присмигненими розмовниками сніве увесь день тому, що вони могли випити дуже багато й тільки вже увечері намокувалися до того стану, коли який предидпас до горла й в очах повоюються предмети. Цей гурток носив назву „товариства мочеморді“ наслідком того, що в його мові не існувало дієслово пишати, а замінялося висловом „мочити морду“. Й кожний удатний питун називався „мочемордою“, або бодай мав право на цю назву. Навпаки — нежизняння співрових напивків називалося „сухомордіє“ або „сухоридіє“. Відповідно до заслуг члени носили титули: „мочемордіє“, „високомочемордіє“, „панійше-ства“ й „високопанійшества“. В нагороду за діяльність у них існували відзначення: сноводай

п петлишу, пугар на шию й велика пляшка через плече. В означені дні або просто при відъах поно відбували свята в честь Бахуса. Й ось як скликувалися мочеморди на ці свята: бас гудів: „ром! пуниш! ром! пуниш!“, тенори підхоплювали „полпиво! полпиво! глінтавай! глінтавай!“ а лишканти викрикували: „бсла, красна, сладка водка!“ Великий магістр виголошував відповідну промову. Й мочеморди віддавалися своїм зливам. Всі гарячі напитки уважалися гідними, але існувала одна умова, що відповідно до неї справжній мочеморда, щоб піддержати честь товариства, не повинен був уживати простої горілки, а кінче наливку, як не дійсну, то хоча прикрити цією назвою. Так напр. в разі сильного браку мочеморда пив коповиківку, себто просту горілку, що в неї, не маючи під рукою жадної спеції, акидався коповик. Головою був тоді В. А. Закревський, що носив титул „високопанійшества“ й одержав велику пляшку через плече. Розумна й благородна людина, дімісіонований гусарин, Закревський цілий день бував душою товариства й усі, хто слухав його оповідань про пригоди мочеморди в обох пікулях, хапалися за боки від сміху, і в тих хвилинках не можна було від нього відорватися. З селянами він обходився незвичайно лагідно й інакше не відзивався до них, як із яким небудь жаргом. Раз при мені десь на балі по вечері пішли ми в свої кімнати. Закревський сумував, що віхалося мало справжніх мочеморд, аусе таке сухоридіє! Й збирався кластися спати, чорт знає в яким положенні! Його слуга зустрів нас хитаючись. Закревський ааргутається.

— Який піп, така й паракет! промовив він і, добувши коповик із кишені, додав: о! гідний сину Бахуса! Іди же й мочи морду до світанку. Це була невинуватна різкість в тім часі,

коли інші дідачі, що пили без просини, строго карали людей, коли останні хоча зрізка пробували наслідувати своїх панів.

По В. Закревського зійшлося кілька справжніх мочеморд відсвяткувати знайомість із Шевченком, і як усе це були веселі, порядні люди, то ми й зосталися бенкетувати з ними до світанку“.

Знайомість із Віктором Закревським довела до того, що Шевченко був у Закревських неначе сай і з вдоволенням промчав в їх гостинний дім. „Але Тарас Григорійович — оповів у своїх Споминах Афанасе-Чужбинський — любив і жіноче товариство, нерідко пересиджував у вітальні в господині в дружній гуртку весело базікаючи, слухаючи музики, або пучили своїм голосом виспівуючи тужливі українські пісні. Німак тоді зусилля поклонників Бахуса по були в силі віддати його у нас“.

Крім Віктора Закревського й інших мочеморд втягали Шевченка в свою службу Бахусові. Таким був між іншими і якийсь Сайка, що називав себе недогарком великої сайки, себто він був сином того Сайки, котрий, щоб показати шутку, закупив на київських конюлах ух шампанське вино, щоб подарувати польським панам. У наметі недогарка — сина Сайки Шевченко коптав куряву й налічав три дні за куряву в часі ярмарку на Іллі в Ромні, як подає жуптєписець Шевченка Чалий“.

(Продовження буде.)

\*) А. Чужбинський. Воспоминания о Т. Г. Шевченке. Сб. 1-й, Стр. 14-5.

\*\*) Там же, стор. 14-5.

\*\*) М. К. Чалий. Жизнь и прощание Тараса Шевченка (Своє матеріал для ого біографічного вид. 2. Стр. 40).



дешевше  
як  
звичайно

0:20	Садик: В снігті землі
0:10	Толстой: Котик онок.
0:40	Тичиненко: Клявала
0:21	Талія: Хліб і кв. панує над москов-
0:05	ським народом
0:28	Тесленко: Створення життя опов.
0:10	Турчаківський: Поля небажана Болю
0:38	Франко: Панича
0:10	" Паничківний хліб
0:15	" Шляхем героєм польської
1:—	рев. рідечки
0:10	Філіпп: Іван Гус
0:10	Федькошкін: Набір поезій
0:10	Чайківський: Освідчення
0:25	Чехов: Князь
0:30	Шнеє: Політична історія Палестини
0:45	Шурат: На дослітку нової доби
0:5	



